

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในด้านความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย และกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ และเพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนทั้ง 2 สังกัด

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรด้วยวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน โดยสุ่มจังหวัดจากเขตการศึกษาทั้ง 12 เขต มาเขตละ 10% ได้เขตละ 1 จังหวัดรวมเป็น 12 จังหวัด จากนั้นสุ่มตัวอย่างโรงเรียนจากทั้ง 12 จังหวัด โดยการสุ่มอย่างง่ายมาจังหวัดละ 2 โรงเรียน แยกเป็นโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา 1 โรงเรียน และโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 1 โรงเรียน และสุ่มตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนที่สุ่มได้โดยการสุ่มอย่างง่ายมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 482 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 408 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ในด้านความครอบคลุมของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงของแบบสอบ ได้ข้อสอบที่มีระดับความยากระหว่าง 0.21-0.79 มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.21-0.67 และมีความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.75

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรแล้วนำคะแนนของตัวอย่างประชากรของแต่ละสังกัดมาคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาคิดเป็นร้อยละ 50.13 อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน เมื่อแยกพิจารณาตามองค์ประกอบของสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่านักเรียนมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด (ร้อยละ 56.55) รองลงมาคือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (ร้อยละ 55.10) และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (ร้อยละ 40.86) ตามลำดับ

2. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานคิดเป็นร้อยละ 43.23 อยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก เมื่อแยกพิจารณาตามองค์ประกอบของสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่านักเรียนมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด (ร้อยละ 48.21) รองลงมาคือความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (ร้อยละ 44.68) และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (ร้อยละ 38.50) ตามลำดับ

3. เมื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐาน พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 50.13 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน และ 43.23 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์อ่อนมากตามลำดับ ผลการวิจัยดังกล่าวอาจสืบเนื่องมาจากการที่ครูภาษาอังกฤษยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีพอ ดังความเห็นของครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ที่เห็นว่าตนเองมีความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (สรชัย มุ่งไรสง, 2536 : บทคัดย่อ) ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูจึงไม่ได้ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง ทำให้ส่งผลกระทบต่อสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาชั้นพื้นฐานมีกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด รองลงมาคือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ตามลำดับ นั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของนันทวิทย์ พรพิบูลย์ (2536 : 88-89) ที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับปริญญาตรี วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษพบว่า นักศึกษามีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด รองลงมาคือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ตามลำดับ การที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนทั้ง 2 สังกัด มีคะแนนในด้านกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุดนั้นอาจเนื่องมาจากลักษณะของแบบสอบในการทดสอบกลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ส่วนหนึ่ง เป็นรูปภาพ และตัวเลือกที่ให้จับคู่เป็นเพียงข้อความสั้น ๆ ทำให้แบบสอบส่วนนี้ง่ายขึ้นเพราะนักเรียนไม่ต้องอาศัยความสามารถทางภาษามากนัก นอกจากนี้ กลวิธีการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ สามารถถ่ายโอนจากภาษาแม่ของผู้เรียนไปยังภาษาเป้าหมายได้ (Elaine Tarone, 1977 อ้างถึงใน นันทวิทย์ พรพิบูลย์, 2536 : 97)

สำหรับความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ซึ่งนักเรียนมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายนั้น จากงานวิจัยของสรชัย มุ่งไรสง (2536 : บทคัดย่อ) พบว่าครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความสามารถในด้านภาษาอยู่ในระดับมากและความสามารถในด้านสังคมภาษาศาสตร์อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูจึงเน้นการสอนไวยากรณ์เป็นหลักเพราะครูคิดว่าตนเองมีความสามารถในด้านนี้สูง

2. เมื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียน ทั้ง 2 สังกัด พบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีค่ามัธยเลขคณิตและค่า t สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาจเนื่องมาจากการที่โรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานประสบปัญหาการขาดแคลนครู และสื่อการสอน วิชาภาษาอังกฤษ (ยุวดา ธรรมากุล, 2535: บทคัดย่อ) ครูยังไม่เข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจึงสอนตามหนังสือเรียนเท่านั้น (ชาติ ทิวาวงษ์, 2536 : บทคัดย่อ) นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 9.29 เท่านั้นที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท (อัมพร ศรีบุญเรือง, 2533 : บทคัดย่อ) จากปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวส่งผลกระทบต่อให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่ำกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1.1 ควรส่งเสริมให้ครูภาษาอังกฤษได้รับการอบรมเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และกระตุ้นให้ครูนำแนวการสอนนี้ไปจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

1.2 ควรจัดหาครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งผู้วิจัยพบว่ายังมีปัญหาการขาดแคลนครูภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

2.1 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.2 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรเสริมเนื้อหาทางสังคมและวัฒนธรรมตะวันตกเพื่อให้นักเรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียน ไปใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้สอดคล้องกับลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาสาเหตุของกรณีที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในเกณฑ์อ่อนมากและค่อนข้างอ่อน

3.2 ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนในเขตการศึกษาอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย